

Sygn. akt I C 1244/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Patrycja Łuczak

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **Z. Ć.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

- zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Z. Ć. kwotę 5.531,30 (pięć tysięcy pięćset trzydzieści jeden 30/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 lipca 2016 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Z. Ć. kwotę 1.291,44 (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt jeden 44/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 515,35 (pięćset piętnaście 35/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych;
- nakazuje pobrać od Z. Ć. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 181,07 (sto osiemdziesiąt jeden 07/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1244/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 września 2016 r. Z. Ć. wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 7.488,70 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lipca 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz opłata od pełnomocnictwa, tytułem odszkodowania za szkodę częściową w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) na skutek kolizji z 3 lipca 2015 r. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany przyznał odszkodowanie w łącznej wysokości 10.505,93 zł netto, podczas gdy z wykonanej kalkulacji i faktury naprawy wynika, iż koszt naprawy wyniósł 17.944,63 zł brutto. Pozwany zaniżył stawkę za roboczogodzinę do kwoty 56 zł, podczas gdy w warsztacie powoda stosowana jest stawka w wysokości 140 zł za roboczogodzinę oraz bezzasadnie przyznał odszkodowanie w kwocie netto, a nie brutto podczas gdy właścicielka pojazdu nie jest płatnikiem VAT, nie odliczyła podatku VAT przy nabyciu pojazdu, pojazd ten nie figuruje w wykazie środków trwałych, jak również

nie ma możliwości odliczenia podatku VAT w związku z rozliczeniem kosztów naprawy. Dodał, iż poszkodowana U. K. przełała mu swoją wierzytelność przysługująca w stosunku do pozwanego umową z 5 kwietnia 2016 r.

(pozew – k. 3-9)

Nakazem zapłaty z dnia 22 listopada 2016 r. powyższe powództwo zostało uwzględnione.

(nakaz zapłaty – k. 45)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwany przyznał, iż w dacie zdarzenia udzielał ochrony ubezpieczeniowej sprawcy kolizji. Zarzucił znaczne zawyżenie żądanej kwoty oraz że koszty naprawy pojazdu przedstawione przez powoda są kosztami niecelowymi oraz niezasadnymi z punktu widzenia ekonomicznego. Podniósł, iż warsztat znacząco zawyżył ceny za wykonywanie usługi (stawkę za roboczogodzinę).

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 50-53)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powoda poparł powództwo.

(odpowiedź na sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 64-64a)

Ostatecznie na terminie w dniu 6 grudnia 2017 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(protokół – k. 121)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2015 r. doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczył samochód marki M. (...) nr rej. (...), rok produkcji 2009, będący własnością U. K.. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(bezsporne, a ponadto przesłuchanie powoda – k. 100 w zw. z k. 100 wyjaśnień informacyjnych, kopia polisy – akta szkodowa na płycie CD – k. 49)

W samochodzie U. K. uszkodzeniu uległy: tylny prawy błotnik, zderzak tylny, tylne prawe drzwi oraz tarcza koła tylnego prawego.

(przesłuchanie powoda – k. 100v, zdjęcia – akta szkodowa na płycie CD – k. 49)

U. K. oddała uszkodzony pojazd do naprawy w warsztacie prowadzonym przez (...) s.c. Naprawa nastąpiła w 2016 r. przy użyciu wyłącznie oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu. Części zamienne zostały kupione u dealera. W tym czasie stawka za roboczogodzinę w zakładzie powoda wynosiła 140 zł.

(przesłuchanie powoda – k. 100-100v w zw. z k. 100 wyjaśnień informacyjnych)

Zakład prowadzony przez Z. Ć. specjalizuje się w naprawach blacharskich samochodów osobowych i dostawczych marki M.-B. i powód posiada świadectwo kwalifikacji do wykonywania tego typu napraw. Prowadzi naprawy zgodnie ze standardami i metodami producenta pojazdu. Do 2016 r. zakład powoda był jedynym tego typu w rejonie (...). Przy nabyciu części zamiennych u dealera powód korzysta z rabatów, ale cena zależy od tego, w której grupie rabatowej dana część się znajduje, czasami 20 %, innym razem 30 %.

(przesłuchanie powoda – k. 100v, kopia certyfikatu – k. 16, wydruk „accident management newsletter” – k. 17-18, wykup biuletynu „after sales” – k. 19)

Pierwotnie poszkodowana zgłosiła szkodę swojemu ubezpieczycielowi w ramach ubezpieczenia ac, ale po ustaleniu w postępowaniu karnym odpowiedzialności za spowodowanie zdarzenia przez kierującego drugim pojazdem zdecydowała się zgłosić szkodę w ramach ubezpieczenia oc sprawcy kolizji.

(przesłuchanie powoda – k. 100 w zw. z k. 100 wyjaśnień informacyjnych)

W dniu 17 marca 2016 r. U. K. zgłosiła szkodę pozwanemu. W piśmie ze zgłoszeniem szkody wskazała, iż upoważnionym do odbioru kwoty odszkodowania jest (...) s.c. z siedzibą w Z. przy ul. (...).

(bezsporne, nadto kopia zgłoszenia szkody – k. 10, kopia potwierdzenia przyjęcia zgłoszenia szkody – k. 12)

21 marca 2016 r. pozwany sporządził kalkulację szkody.

(pismo z 21 marca 2016 r. – akta szkodowa na płycie CD – k. 49)

W (...) s.c. sporządzona została w dniu 24 marca 2016 r. kalkulacja naprawy uszkodzonego pojazdu na 14.589,13 zł netto i 17.944,63 zł brutto. Przyjęto stawkę za roboczogodzinę w wysokości 140 zł. Przyjęto metodę naprawy zgodną z wytycznymi producenta pojazdu.

(kalkulacja nr (...) – k. 13-15)

W dniu 5 kwietnia 2016 r. wystawiona została faktura za naprawę pojazdu marki M. (...) na kwotę 14.589,13 zł netto i 17.944,63 zł brutto.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia faktury VAT nr (...) – k. 20, kopia paragonu – k. 20v)

5 kwietnia 2016 r. U. K. dokonała cesji wierzytelności w stosunku do (...) S.A. w W. z tytułu odszkodowania za naprawę jej pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 3 lipca 2015 r. na rzecz Z. Ć..

(przesłuchanie powoda – k. 100v, poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy przelewu wierzytelności – k. 21-22)

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2015 r. pozwany przyznał odszkodowanie w kwocie 5.727,01 zł netto.

(bezsporne, nadto kopia pisma z dnia 6 kwietnia 2016 r. – k. 26)

Decyzją z 25 kwietnia 2016 r. pozwany przyznał dodatkowo tytułem odszkodowania 4.778,92 zł, tj. łącznie 10.505,93 zł netto.

(bezsporne, nadto kopia pisma z dnia 25 kwietnia 2016 roku – k. 27)

Pismem z dnia 15 czerwca 2016 r., doręczonym 21 czerwca 2016 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.588,70 zł tytułem dopłaty odszkodowania w terminie do 1 lipca 2016 r pod rygorem skutków prawnych.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty i potwierdzenia nadania – 23-25, kopia pisma z 15 czerwca 2016 r. z prezentatą – akta szkodowa na płycie CD – k. 49)

Pismem z 20 lipca 2016 r. pozwany nie uwzględnił roszczeń powoda i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

(pismo z 20 lipca 2016 r. – akta szkodowa na płycie CD – k. 49)

Stawka w wysokości 140 zł/rbg zastosowana przez powoda mieściła się w przedziale stawek występujących na rynku województwa (...). Średnia stawka w omawianym okresie wynosiła 160 zł netto/rbg dla serwisów autoryzowanych. Biorąc pod uwagę wyposażenie zakładu powoda stawka ta nie była wygórowana. Stawka roboczogodziny może wynieść nawet 160 zł/rgh, ponieważ powód posiada najwyższe kwalifikacje poparte dyplomami jakości usług jak i certyfikaty jakości napraw pojazdów powypadkowych, spełnia wymogi (...). Powód posiada także uprawnienia do przeglądów technicznych dla pojazdów marki M. (...) z wpisem do książki serwisowej elektronicznej. Powód posiada 30-letnie doświadczenie w wykonywanym zawodzie i cieszy się bardzo dobrą opinią w regionie województwa (...), a nawet ogólnopolskiego.

Naprawa pojazdu została wykonana zgodnie z technologią producenta oraz z zastosowaniem materiałów lakierniczych producenta.

Kalkulacja naprawy nr (...) z 24 marca 2016 r. oraz faktura VAT nr (...) z 5 kwietnia 2016 r. nie zawierają pozycji, których wartość została zawyżona. Kalkulacja jak i części są zgodne z technologią producenta pojazdu marki M. (...).

Uzasadnione koszty naprawy pojazdu w związku ze zdarzeniem z 3 lipca 2015 r. według procedur i technologii producenta z uwzględnieniem cen oryginalnych części zamiennych z doliczeniem narzutu na części zamienne wynoszą 16.037,23 zł brutto.

Uzasadnione koszty naprawy pojazdu prowadzące do przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia z 3 lipca 2015 r. według średnich stawek oraz średnich zakładów nieautoryzowanych na dzień powstania szkody wynoszą 11.692,51 zł brutto.

Wypłacone przez pozwanego odszkodowanie w wysokości 10.505,93 zł nie pozwalało na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

(pisemna opinia biegłego z zakresu jakości i kosztów napraw powypadkowych pojazdów – k. 75-91, pisemna opinia uzupełniająca – k. 102-142)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów uznanych za wiarygodne. Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego, która nie była kwestionowana przez żadną ze stron, lecz jedynie każda z nich popierała wariant opinii korzystniejszy dla siebie. Przy czym Sąd pominął wersję wyliczoną dla szkody z 3 lipca 2016 r., ponieważ przedmiotowy pojazd uległ uszkodzeniu w skutek kolizji z 3 lipca 2015 r., a omyłka w postanowieniu Sąd spowodowana była pomyłką we wniosku dowodowym strony pozwanej sformułowanym w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Sąd z urzędu dopuścił dowód z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego, bowiem do pierwotnej opinii biegły nie załączył kalkulacji odzwierciedlających każdy z podanych wariantów oraz niektóre z wyliczeń wymagały doprecyzowania. Po uzupełnieniu opinia biegłego jest pełna, rzetelna, jasna i w pełni przydatna do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w znacznej części.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436 § 2 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.).

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za sprawcę zdarzenia na podstawie umowy odpowiedzialności cywilnej. Podniósł zaś, iż powód zawyżył kwotę żądanego odszkodowania. Biegły z zakresu jakości i kosztów napraw powypadkowych pojazdów wskazał natomiast, że wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie nie pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, co koreluje z twierdzeniami powoda w tym zakresie. Ponadto wskazał, iż żadna z pozycji w kalkulacji naprawy sporządzonej przez powoda i w wystawionej przez niego fakturze nie była zawyżona. Ubezpieczyciel zaniżył zaś stawkę za robocizogodzinę. Jak wskazał biegły, w okresie, kiedy nastąpiła szkoda w pojeździe U. K., w warsztatach o wyposażeniu, fachowości i renomie takiej jak zakład powoda, wynosiła ona nawet 160 zł/rbg i taką przyjął jako zasadną. Poza tym ubezpieczyciel nie uwzględnił wytycznych producenta pojazdów marki M. (...) co do technologii i sposobu napraw blacharsko-lakierniczych, a które powód stosował w swoim zakładzie jako posiadającym stosowny certyfikat producenta marki M. (...).

W ocenie Sądu, zasadnym było zastosowanie przez zakład naprawczy nowych oryginalnych (z logo producenta pojazdu) części zamiennych. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11 (OSNC 2012, nr 10, poz. 112), zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy, w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Przy założeniu, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi

o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki, nawet o jakości (...) (takie same części jak oryginalne, ale dystrybuowane przez ich wytwórców, tj. bez pośrednictwa koncernów samochodowych). Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadzi do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi jednakże do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości, jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania,

tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych (wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 października 2014 r., III Ca 673/14). Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie powinien obciążać zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałoby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z

tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2016 r., III Ca 698/16).

W niniejszej sprawie właścicielka uszkodzonego pojazdu, od której następnie powód nabył wierzycelność z tytułu naprawienia szkody, odstawiła go do naprawy do warsztatu blacharsko-lakierniczego specjalizującego się w naprawach tego typu szkód w pojazdach marki M. (...) i brak jest jakiegokolwiek dowodu, aby wcześniej jej pojazd był naprawiany przy użyciu części innych niż oryginalne. Zasadnym było zatem dokonanie naprawy przy użyciu takich samych części. Nadto, miała prawo oczekiwać oddając pojazd do naprawy do certyfikowanego warsztatu, a wybór zakładu naprawczego należy do poszkodowanego, iż powód dokona naprawy zgodnie z wymogami stawianymi przez producenta samochodów marki M. (...). Co więcej, w zakładzie naprawczym powoda naprawa została właśnie w taki sposób wykonana, co, w ocenie Sądu, powinno znaleźć odzwierciedlenie w należnym z tego tytułu odszkodowaniu.

Zdaniem Sądu, uzasadnionym było przyjęcie, jak uczynił to biegły, narzutu na części zamienne na poziomie 20 %. Powód wyjaśnił, iż on jako stale współpracujący z dealerem marki M. (...) korzysta z upustów i kupuje części z rabatem 20-30%, ale to nie oznacza, iż jest to cena rynkowa tychże części. Gdyby koszt naprawy musiał ponieść właściciel pojazdu, to wraz z rynkową wartością części zamiennych, bez uwzględnienia rabatów przysługujących właścicielowi warsztatu.

Podkreślić nadto należało, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r.,

III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 roku, I ACa 1179/06, LEX nr 298601, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, LEX nr 78370).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w aktualnym również na dzień dzisiejszy wyroku z 3 lutego 1971 r. (III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205), o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku.

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa, rynkowa wysokość tych wydatków (niezbędnych i celowych).

Zdaniem Sądu, kwota odszkodowania powinna być wyrażona w kwocie brutto. Wskazać należało, iż pozwany w toku niniejszego procesu w ogóle nie odniósł się do stanowiska powoda w tym zakresie, a zatem przyjąć należało, iż go nie kwestionował. Sąd uznał, iż skoro właścicielka uszkodzonego pojazdu nie jest płatnikiem podatku VAT, nie odliczała podatku VAT nabywając pojazd, pojazd ten nie figuruje w wykazie środków trwałych, jak również poszkodowana nie ma możliwości w prowadzonej działalności gospodarczej odliczenia od podatku należnego podatku naliczonego w związku

z rozliczeniem naprawy pojazdu, to miałyby ona uzasadnione podstawy do dochodzenia odszkodowania w kwocie brutto, a powód dochodzi wierzytelności przelanej na jego rzecz przez nią, to powodowi także należy się odszkodowanie w kwocie brutto (z doliczonym podatkiem VAT), a nie netto.

Na koniec tej części rozważań wskazać należało, iż kwota 11.692,51 zł brutto wyliczona przez biegłego jako uzasadnione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu prowadzącego do przywrócenia go do stanu sprzed szkody z 3 lipca 2015 r. nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, ponieważ dotyczą średnich zakładów nieautoryzowanych, a takim nie jest zakład powoda i średnich stawek w nich obowiązujących, które nie mają zastosowania w zakładzie powoda.

Wobec powyższego, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 5.531,30 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami naprawy wyliczonymi przez biegłego na kwotę 16.037,23 zł brutto, a odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego w wysokości kwocie 10.505,93 zł netto. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić jako bezzasadne.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c.

Ubezpieczyciel ma przy tym zasadniczo termin 30 dni na zlikwidowanie szkody, zgodnie

z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody w ramach ubezpieczenia oc sprawcy kolizji przez U. K. nastąpiło 17 marca 2016 r. Następnie zgodnie

z decyzjami z 6 i 25 kwietnia 2016 r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanej odszkodowanie. Następnie po dokonaniu przelewu wierzytelności na powoda, wezwał

on pozwanego pismem doręczonym 21 czerwca 2016 r. do zapłaty na jego rzecz dodatkowego odszkodowania w terminie do 1 lipca 2016 r., wobec czego od 2 lipca 2016 r. opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Powód wygrał proces w 74 %. Poniósł koszty procesu w kwocie 2.489 zł, w tym 372 zł opłaty sądowej, 1.800 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 300 zł zaliczki

na wynagrodzenie biegłego. Z tego 74 % wynosi 1.841,86 zł. Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 2.117 zł, w tym 17 zł opłaty skarbowej, 1.800 zł wynagrodzenia pełnomocnika i 300 zł zaliczki na wynagrodzenie biegłego. 26 % z 2.117 zł wynosi 550,42 zł. Na rzecz powoda należało zatem zasądzić różnicę tych kwot, tj. 1.291,44 zł.

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Zgierzu poniósł tymczasowo wydatki w wysokości 696,42 zł tytułem wynagrodzenia biegłego. Stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia

28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623

ze zm.) w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. pozwany winien ponieść 74 % z tej kwoty, tj. 515,35 zł, zaś powód 26 %, tj. 181,07 zł.